

Proloog

Aan het begin van het derde jaar op de Koninklijke Academie voor Beeldende Kunsten, stuitte ik op het essay *Notes on Metamodernism* (2010) van Timothy Vermeulen en Robin van den Akker. Ik weet eigenlijk niet eens meer precies hoe ik het vond — maar ineens was het er en sindsdien heeft het me niet meer losgelaten.

Na het lezen van *Notes on Metamodernism* zag ik dit paradigma overal — in de politiek, in de kunst, in de literatuur en in mijn eigen werk. Ik kon het niet meer níét zien. Het “ontdekken” van dit essay heeft mij enorm geholpen om mijn eigen werk theoretisch te onderbouwen. Ik had altijd intuïtief aangevoeld waar mijn kunst over ging — maar ik slaagde er niet in om daar een theoretisch kader voor te formuleren. Dat maakte het moeilijk om mijn werk en mijn visie aan anderen uit te leggen. Totdat *Notes on Metamodernism* op mijn pad kwam.

Na die eerste lezing had ik nog niet meteen door hoe belangrijk dit essay voor mij zou worden. Het was bovendien best pittig om te lezen — omdat ik destijds nog veel voorkennis miste. Het essay verdween ergens op een stapel papieren in mijn atelier, maar het idee van metamodernisme bleef me bezighouden.

In het derde jaar van de academie en de daaropvolgende zomer las ik talloze boeken over uiteenlopende onderwerpen. Dat proces verliep niet erg bewust — het ene boek leidde tot het andere. Gaandeweg begon ik steeds beter te begrijpen wat metamodernisme inhoudt — en tegelijkertijd werd ik steeds beter in staat mijn werk eerst aan mezelf, en daarna ook aan anderen, uit te leggen. Langzaam maar zeker viel alles op zijn plek.

Toen ik aan het eind van het derde jaar een onderwerp moest kiezen voor mijn afstudeerthesis — was de keuze dan ook snel gemaakt.

Ik heb ervoor gekozen om mijn thesis op te bouwen als een bundel essays, om verschillende redenen. Allereerst hou ik enorm van essayistisch schrijven — omdat het een prachtige manier is om mijn persoonlijke visie op de hedendaagse samenleving te verweven met culturele, filosofische en wetenschappelijke theorieën. In een essay kan bijna alles — en ik hou van die vrijheid. Het essay is voor mij dan ook een uitstekend vehikel voor mijn gedachten.

Daarnaast bood het schrijven van meerdere essays, allemaal op hun eigen manier verbonden met metamodernisme, mij de ruimte om te blijven onderzoeken — in plaats van mezelf vast te leggen binnen één hypothese. Ik gaf mezelf daarmee de kans om me te laten afleiden.

Om een voorbeeld te geven: toen ik begon aan het eerste essay, *Metamodernisme; A gevoelsstructuur*, had ik nog geen idee waar het tweede essay over zou gaan. Maar al schrijvende werd dat steeds duidelijker. Toen ik vervolgens begon aan het tweede essay, *Metamodernisme & Hedendaagse Kunst*, was ik ervan overtuigd dat het derde essay over mijn eigen werk in relatie tot metamodernisme zou gaan. Maar tijdens het schrijven merkte ik dat ik mezelf moest toestaan om opnieuw een zijpad te bewandelen — omdat er een ander onderwerp opkwam dat eerst aandacht vroeg.

Een ander zijpad was de beslissing om een visueel essay te maken als (beperkte) aanvulling op de hoofdzakelijk theoretische tekst. Dat visuele essay is in beperkte oplage gemaakt — puur om praktische redenen: het toevoegen van het visuele essay aan elk exemplaar van mijn thesis zou namelijk erg kostbaar worden.

En zo is mijn thesis uitgegroeid tot dit boek. Ik hoop dat je er net zoveel plezier aan beleeft om het te lezen — als ik had om het te schrijven. Het is een worsteling geweest — maar een prettige.